

Povídka: 8. Dnes budeš se mnou v ráji

Milé děti, velikonoční povídku Velikonoční pátek pro vás napsala čtrnáctiletá Eliška Hrůzová. Můžete spolu s ní prožít chvíle, které se odehrávaly o Velikonočním pátku. Věřím, že si povídku rády přečtete.

váš Štěpa

Povídka: 8. Dnes budeš se mnou v ráji

Dřevěný kříž. Hřebíky v mých dlaních a nohou. Oslnivé slunce. Horko. Nedává to smysl.

Můj trest – ukřižování. Když jsem tenhle rozsudek uslyšel, po zádech mi stekl pot. Nebál jsem se bolesti. Báł jsem se sám sebe. Báł jsem se toho člověka, kterým jsem se stal po tom hrozném činu, který jsem spáchal.

Vražda. Toto slovo ve mně vždycky budilo hrůzu a strach. Jeden člověk zabije druhého člověka. Druhého živého tvora. Tvora, který myslí, mluví, jí a pije, obléká se. Vždycky mi to přišlo hrozně. Tenkrát by mě ani ve snu nenapadlo, že tento čin spáchám. Co jsem si myslel? Že se na to nepřijde? Že budu žít zase normálně, jako předtím? Opravdu jsem mohl být tak hloupý?

Samozřejmě se na to přišlo. Mohl jsem to tušit. Ale o tom nechci mluvit.

Každopádně – moje myšlení se v tu ránu změnilo a já najednou uvažoval jinak. Začal jsem litovat toho, že to muselo skončit takhle. Věděl jsem, jaký rozsudek padne, ale stejně jsem byl otřesen, když jsem ho slyšel. Omlouval jsem se pro to, co jsem udělal. Řekl jsem příbuzným toho mrtvého člověka, že mě to moc mrzí a že bych to rád napravil. Styděl jsem se. Přiznal jsem svoji chybu. Ale nic z toho život tomu člověku nevrátilo.

Můj život skončí a já s tím počítám. Visím tu na kříži, horko pomalu spaluje moji tvář a já se zoufale potřebuju něčeho napít. Ale cosi ve mně říká, že nechci, abych takhle skončil. Že chci, aby mi někdo odpustil. Zapomněl na to, jak jsem se choval a co jsem udělal. Abych mohl začít od začátku, s novým, čistým štítem.

Spolu se mnou křižují ještě dva zločince. Já byl ukřižovaný první. Z těch dvou zločinců mě ale zajímá pouze jeden. Jmenuje se Ježíš.

Slyšel jsem, kolik povyku udělal ve městě. Slyšel jsem, kolik zázraků už prý udělal, kolikrát už lidem vyprávěl podobenství, jak ho jeden z jeho dvanácti učedníků zradil. A tenhle člověk, který dělal zázraky a vyprávěl mnoha lidem – ten měl zemřít spolu se mnou a ještě s tím druhým. Tedy – je to vůbec člověk? Prý o sobě prohlašoval, že je Boží Syn. Všichni to brali jako rouhání.

Ten druhý zločinec spáchal stejný čin jako já. Zaslouží si stejný trest jako já. On nevypadá, že by toho nějak zvlášť litoval. Svůj trest nese statečně.

Od toho Ježíše ale nedokážu odtrhnout oči. Co přesně vlastně spáchal? My dva jsme ukřižováni pro vraždu – pro vážný zločin. Pro co je ale ukřižovaný on? Zabil snad někoho? Spáchal vraždu? Rouhání je tedy stejně hrozný čin jako vražda?

Je strašné horko a potím se. Druhého zločince vojáci již také ukřižovali. Ježíše si nechali jako posledního. Nechali pro něj ten poslední, prostřední kříž.

Už od začátku vidím, že se vojáci a členové rady k němu chovají jinak než k nám. Jsou na něj zlí. Vysmívají se mu. Plivou na něj. Kopou do něj. Měli by ho nechat na pokoji. Má dost. Je zesláblý, vyčerpaný, špinavý. Proč mu ten trest dělají ještě horší, než je?

Nemůžu se dívat na to, když ho křižují. Přijde mi, že hřebíky do jeho dlaní a nohou nepatří. Nemají tam co dělat; nejsou tam vítány. I přes tu všechnu špínu je tak čistý. Nedokážu to moc dobře popsat. Kůže má hladkou jako hedvábí, i přes ty všechny odřeniny, krev a špínu.

Náhle však něco upoutá moji pozornost. Ježíš řekne: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Druhý zločinec se uchechtne. Mně to vtipné nepřijde. Pozastavím se nad tím. Bylo jasné, že mluvil k Bohu. Co ti vojáci nevědí, že činí? Dělají úplně to samé jako nám. Proč to řekl? Proč s Hospodinem mluvil, jako kdyby byl *vážně* Jeho Syn? Copak si ten chudák neuvědomuje, že si to dělá ještě těžší?

O jeho šaty se vojáci dělí losem. Přijde mi to hrozné. Čím déle se na tu hrůzu dívám, tím jsem víc a víc znechucenější. A lidi jenom stojí kolem a dívají se. Copak nikoho nenapadne se Ježíše zastat? Copak takhle se má chovat? Je mi jasné, že já se ho nemůžu zastat. Já, který jsem zavraždil. Nakážu si mlčet.

„Jiné zachráníl – tak ať zachrání sám sebe, jestli je ten Mesiáš!“ smějí se členové rady.

„Spíš ten vyvolený Boží!“ přizvukují další členové.

„Ty, který chce zbořit chrám a ve třech dnech ho postavit, zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ volali na něj lidi a smáli se svým hloupým řečem.

„Jiné zachráníl – ale sám sebe zachránit nemůžet!“

„Ať nyní sestoupí z kříže, ten Mesiáš, král izraelský, abychom to viděli a uvěřili!“

Na Ježíše musí být hrozný pohled. Je špinavý a zakrvácený, na hlavě trnovou korunu. Všichni se mu smějí, křičí na něj, vedou hloupé řeči. Nad ním je nápis: Toto je král Židů. Ti všichni ho strašně ponižují. Ale Ježíš? Ten si to vše nechává líbit. Je tichý. Tichý jako beránek, když ho vedou na porážku. Nic neřekne na svou obhajobu, nebrání se. Nechápu to. Každý jiný člověk by se bránil. Já bych si to také nenechal líbit. Tak proč on ano?

„To jsi Mesiáš?“

Zvednu hlavu a podívám se na druhého zločince. Na tváři mu hraje pobavený výraz a v očích mu jiskří. Dívá se na Ježíše.

„To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“

Ježíš se na něj podívá, ale zase nic neřekne. Zase se nebrání.

Zadívám se na něj pozorněji. Ježíš zachytí můj pohled. Také se na mě podívá.

A mně?

Mně to najednou všechno dojde.

Já už vím, kdo je Ježíš zač. Odkud se tu vzal. Co celou tu dobu taďy na zemi dělal. Všechno to vím.

A když to všechno vím, tak už si nenakážu mlčet.

„Ty se ani Boha nebojíš?“ křiknu na druhého zločince. Na sobě pořád cítím Ježíšův výmluvný pohled. „Vždyť jsi sám odsouzen ke stejnému trestu! A my – my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu.“ Odmlčím se. „Ale on nic zlého neudělal.“

Ježíš se na mě usměje. Přestože je tak ztrápený, unavený, špinavý, zesměšněný a nekonečně ponížený – on se na mě usměje. V jeho tváři je něco tak úžasného, co mě naplňuje klidem, pokojem a rozvahou. V jeho přítomnosti je najednou všechno dobré. Nic mě netrápí. Nic mě nebolí.

„Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království,“ řeknu mu svými suchými, žízní vyprahlými ústy.

„Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji,“ odpoví mi.

A já vím, že mi odpustil. Že se konečně našel někdo, kdo mi umožnil začít znovu, byť jen na malou chvíli. Že zapomněl na to, jak jsem se choval a co jsem udělal. Že můžu začít od začátku, s novým, čistým štítem. Víím, že se ještě dneska s Ním budu radovat v ráji, kde nebude žádný dřevěný kříž, hřebíky v mých dlaních a nohou, oslnivé slunce, horko, žízeň, hrozní vojáci, členové rady a oškliví lidé. Že budu s Ním tam, kde Ho všichni oslavují, děkují a radují se s Ním.

Děkuju ti, Pane.

Děkuju ti, Boží Synu.

KONEC

Vaše Eliška

Povídku Dnes budeš se mnou v ráji si můžete stáhnout zde:

[Dnes_budes_se_mnou_1Stáhnout](#)

[Dnes_budes_se_mnou_2Stáhnout](#)

[Dnes_budes_se_mnou_3Stáhnout](#)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)